လမင်းမိုမို

မုန်းမှာစိုး

အခန်း(၁)

သာလွန်းနေသည့် သူ့တိုက်ခန်းအတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ် ကို ဆိုဖာတစ်ခုဆီ ပစ်တင်ကာ ထမင်းစားခန်း အကန့်ကျဉ်းကလေးဘက်သို့ လျှောက်လာ၍ ရေခဲ သေတ္တာထဲမှ ရေပုလင်း ထုတ်ယူကာ ဖောက်၍ ပုလင်းလိုက်မော့သော် လိုက်ပါသည်။

အပေါ်က ဝတ်ထားတဲ့ လယ်သာဂျာကင် အကျ.......ကိုလည်း ချွတ်ကာ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်ပဲ ပစ်ပေါက်တင်လိုက်ပြန်သည်။ခရီးစဉ်မှာ လူပင်ပန်းလှသည်မဟုတ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘောစ်နှင့် တစ်ခါမှ ခရီးမထွက် ဖဖူးအတူသွားလာခဲ့ရတာ ဖြစ်၍ ကိုယ့်ဘက်က အမှားအယွင်း လိုအပ်ချက်ဆိုတာမျိုးမရှိအောင် အချိန်ပြည့် ဂရုစိုက်ပြီး သတိနဲ့နေခဲ့ရ၍ စိတ်တော့ ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။

သူ့ဘောစ် ကိုရီးယားကြီးဟာ သူ့ကုမ္ပဏီက မြန်မာလူမျိုးတွေထဲမှာ သာလွန်းနေကို မျက်စိကျ သဘောတွေ့တယ် ဆိုတာကပဲ သာလွန်းနေအတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်ခု ဖြစ်နေပြီလေ။ ဒီကံကောင်းခြင်းလေး ပျက်မသွားရအောင် သူ့ဘက်က လည်း ကြိုးကြိုးစားစား လူကြီးသဘောကျအောင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူ့ဘောစ် သူ့ကို ကျေနပ်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သူသိရ၍ စိတ်ပင်ပန်းရကျိုး တော့နပ်ပါသည်။ ခရီးက သူ့လုပ်ငန်းတွေရှိရာ တခြားမြို့ငယ်တွေဆီပါ ဟိုဝင်ဒီထွက် ပတ်ပြီး သွားနေခဲ့ရတာ မို့ မသွားခင်က တစ်ပတ်လို့ ဘော့စ်က မှန်းတဲ့ ခရီးစဉ်က တကယ်တမ်း ဆယ်ရက်ကျော်

ကြာခဲ့သည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အစိတ်အပိုင်းတွေ ထုတ်လုပ်တဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကို သာလွန်းနေ ဝင်ရောက်အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ကိုရီးယားကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဆိုပါစို့။ ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ အလုပ်ခန့်စာနှင့် ပစ္စည်းတပ်ဆင်တဲ့ ဌာနဘက်မှာ စတင်အလုပ်ဝင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အမြဲအချိန်မှန်ပြီး အလုပ်ကြိုးစားသူ အဖြစ် ကြီးကြပ်သူရဲ့ မှတ်တမ်းထဲ သူအမြဲနာမည် ကောင်းရခဲ့ သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့အဆင့်နှင့် ဘော့စ်နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးသွားဖို့ဆိုတာက တကယ်တော့ အလွယ်တကူ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးပင်။

သို့သော် သူကံကောင်းခြင်တော့ သူတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ နှစ်ပတ်လည် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနှင့်ပြပွဲတစ်ခုမှာ သူတို့ ဌာနစိတ်အတွက် သူ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ပေးထားတဲ့ အခမ်းအနားကို လူကြီးတွေ အဆင့်ဆင့်သဘောကျခဲ့ကြ သည်။ သာလွန်းနေကလည်း တက်ကျွမ်းလို့တော့မဟုတ်။ ကိုယ့်မှာ နဂိုရှိတဲ့ အိုင်ဒီယာနှင့် အမြင်ဆန်းဆန်း လေးတီထွင်ခင်းကျင်းပြသခဲ့တာမှာ သူတို့ ဌာနစိတ်ပြခန်းက ဆုရပြီး သူ့ကိုလည်း ကုမ္ပဏီလူကြီးပိုင်းတွေ သတိပြုမိသွားခဲ့တာပင်။

အဲ့ဒီကတည်းက ရာထူးလစာတစ်ဆင့်တိုးသွားခဲ့ကာ နောင် သူတို့ ကိုရီးယားနိုင်ငံရဲ့ ထရိတ်ဖဲတစ်ခု မှာပြခန်းတစ်ခန်း ဖွင့်ခွင့်ရတော့ အဲဒီ ပြခန်းလေး တစ်ကွက်တည်းမှာ သူတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ အမျိုးအမည်စုံစုံ ထုတ်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်စားစရာ ခင်းကျင်းပြသနိုင်ဖို့ သာလွန်းနေကို အစည်းအဝေးတက်ခွင့် အကြံပြုခွင့်ပေးခဲ့သည်။

သာလွန်းနေ ဇာတာစန်းလာဘ်တွေ ပွင့်လန်းနေပုံက သူပေးတဲ့ အကြံဉာဏ် အိုင်ဒီယာကို လူကြီးတွေ အတော် သဘောကျကာ အဲဒီ ပြခန်းအတွက်ပါ

သူ့ကို အထက်အုပ်ချုပ်သူအောက်မှာ တာဝန်ပေးလိုက် ပြန်သည်။

အုပ်ချုပ်သူက သူကို့ အုပ်ချုပ်ခန့်ခွဲကာ လိုတာ ဆုံးဖြတ်ရုံသာ။ တကယ်တမ်း ပြခန်းကို စီစဉ်ခင်းကျင်း ခဲ့တာ သာလွန်းနေနှင့် အလုပ်သမား ဝန်ထမ်းများသာ ဖြစ်သည်။ အဲ့ဒီ ပြခန်းကိုလည်း သူတို့အားလုံးနှစ်ခြိုက် ရာက သူတို့ရဲ့ ဘော့စ်ကြီးဟာ မြန်မာလူမျိုး သာလွန်းနေကို ခေါင်းထဲမှတ်မှတ်ရရ ရှိသွားခဲ့တာပါပဲ။

သာလွန်းနေလည်း ဌာနပြောင်းရွှေ့ကာ ကာယပိုင်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဉာဏပိုင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ နေရာတစ်ခုကို တိုးမြှင့်ခံရသည်။ သုံးနှစ်အတွင်း သူ့အရည်အချင်းကို အမျိုးမျိုး ပြနိုင်တဲ့အချိန်မှာ သာလွန်းနေရဲ့ ကံဇာတာက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲပြန်သည်မှာ သူတို့ဘော့စ်က မြန်မာပြည်မှာ တည်ထားတဲ့ တခြား ကိုရီးယားသူဌေးတစ်ယောက်ပိုင် အထည်ချုပ် စက်ရုံကို ဝယ်ယူလိုက်တာဖြစ်သည်။

သူ့ထံ လက်လွှဲပြီး သူကတော့ အလုပ်မစနိုင်သေး၍ မြန်မာပြည်က စက်ရုံကိုတော့ ခုထိပိတ်ထားရ ဆဲပင်။ အဲဒီ ကို သာလွန်းနေကို လွှတ်ကာ ကွပ်ကဲ ကြီးကြပ်ခိုင်းဖို့ ဘော့စ်က အကြံရလာတာပင်။ မြန်မာလူမျိုး ကိုတာဝန်ပေးခန့်ထားခြင်းအားဖြင့် ကုန်ကြမ်းသွင်းတာ၊ ကုန်ချောပြန်ထုတ်တာ အလုပ်သမားခန့်ထားတာ မျိုးတွေကအစ မြန်မာပြည်ဘက်က အစစ အဆင်ချောအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဤစက်ရုံနှင့် ပက်သက်၍ သာလွန်းနေ အထက်၌ ကိုရီးယားတစ်ယောက်သာ ရှိမှာဖြစ်၍ သူကလည်း မြန်မာပြည်မှာ နေမှာ မဟုတ်။ လစာကလည် းအင်မတန်ကောင်းပါသည်။ သာလွန်းနေ အတွက်တော့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ အခွင့်ရေးထူး ဆုလာဘ်မျိုးပင်။

အဲ့ဒီကိစ္စအတွက်လည်း သက်ဆိုင်ကာ သူတို့ဘော့စ်ရဲ့

အထည်အလိပ်ထုတ်တဲ့ စက်ရုံအပြင်၊ တခြား လူသုံးကုန်ပစ္စည်းထုတ်တဲ့ စက်ရုံတွေကို သာလွန်းနေပါ အတူလိုက်လေ့လာခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ စက်ရုံတွေရဲ့ လည်ပတ်နေပုံ၊ စီမံခန့်ခွဲပုံတွေ၊ အလုပ်သမားတွေရဲ့ ရသင့်တဲ့အခွင့်အရေး လိုက်နာရမဲ့ စည်းကမ်းပိုင်း။ ဘော့စ်က သူ့အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောကာ သာလွန်းနေပါ လေ့လာဖို့ အတူဆွဲခေါ်သွား၍ ထရပ်စ် အဖွဲ့ထဲ တောက်လျှောက် ပါဝင်သွားခဲ့ရတာ ပင်။

ဒီနေ့ပါ ထည့်တွက်ရင် ဆယ့်သုံးရက်တိတိ ကြာခဲ့သည်။

"ဟူး. . ."

သာလွန်းနေက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးဖို့အတွက် အဝတ်ချွတ်၊ ခါးမှာ မျက်နှာသုတ် ပဝါပါ ပတ်ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းရှိရာ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဘယ်သူတွေများ သူ့တိုက်ခန်းဆီ ဖုန်းဆက်ထားတာ ရှိမလဲ။

သူ့တိုက်ခန်းမှာ မရှိတဲ့ ရက်ပေါင်းဆယ်ရက်ကျော်အတွင်း ဘာဖုန်းတွေ ဝင်ထားမလဲလို့ သူ့ဖုန်းက အသံသွင်းခွေကို ခလုတ်ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံး ကိုရီးယားရောက်နေတဲ့ သူရဲ့မြန်မာမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ထံကဖုန်း၊ သူခရီးသွားတာ မသိတဲ့သူမိုက အပြင်ထွက်ဖို့ စားသောက်ဖို့ ချိန်းထားတာ။

ဒုတိယဖုန်းက. . .

"ကိုသာလွန်းနေ. . .ကျေးဇူးပြု၍ ရန်ကုန်အိမ်ကို ဖုန်းပြန်ဆက်ပေးပါ၊ အန်ကယ်ဦးနေစိုး အခြေအနေ မကောင်းပါဘူး၊ ဆရာဝန်က လက်လျှော့တယ်ဆိုတာ အကြောင်းကြားတာပါ"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အသံ။ ရန်ကုန်အိမ်ဆိုတော့ ဖေဖေဆီကပေါ့၊ ဖေဖေအခြေအနေမကောင်း ဘူးဆိုပါလား၊ ဆက်တဲ့သူ ဘယ်သူပါလိမ့် စသဖြင့် သူစဉ်းစားမရ ဖြစ်နေဆဲ။ နောက်ဖုန်းသတင်း တစ်ခုက ဆက်တိုက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

"ကိုသာ. . .ပပပါ၊ ပပဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်ပါဦး၊ အန်ကယ်ဦးနေစိုး အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ဦးနှောက် သွေးကြောပြတ်တယ် သတင်းရလို့ပပ သတင်းမေးသွားတယ် အန်ကယ် လုံးဝ သတိမလည်ဘူး၊ မရတော့ဘူး လည်းပြောသံကြားတယ်၊ ကိုသာ ချက်ချင်း ပြန်လာမှ ဖြစ်မယ်၊ အန်ကယ်မရှိတော့ရင် အန်ကယ့် အိမ်ပေါ်မှာ ကိုသာ မိထွေးနဲ့ ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့မှာနော်၊ တော်ကြာ ကိုသာ ခြေလွတ်လက်လွတ် ဖြစ်သွားဦးမယ်၊ အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ဖို့ ကြိုးစားပါ၊ ဖုန်းပြန်ဆက်ဦး"

ပပ. . .။

ပပကတော့ သူနဲ့အချိန်အတော်ကြာခင်မင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်တဲ့ မိန်းကလေး။ သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ် တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပင်။ သူ ကိုရီးယားရောက်ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်အတွင်း ပပ တစ်ယောက်ထံကပဲ စာတွေ မကြာမကြာ လာ၍ ရန်ကုန်က သူနဲ့ပက်သက်တဲ့ အခြေအနေတွေကို သိခွင့်ကြားခွင့် ရနေခဲ့ပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ တော့ သူပပဆီ ဖုန်းဆက်တက်ပါသည်။

သာလွန်းနေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိဆဲ ပပ အသံရပ်၍ တူခနဲ သံတို တစ်ချက်မြည်ပြီးနောက် ခုနက မိန်းကလေးရဲ့အသံ ထပ်မံပေါ်လာပြန်ပါသည်။

"ကိုသာလွန်းနေ. . .အန်ကယ်ဦးနေစိုး ဒီနေ့ သုံးဆယ်ရက်နေ့ တနင်္လာနေ့ မြန်မာစံတော်ချိန် မနက် ခုနစ်နာရီအချိန်မှာ ကွယ်လွန်သွားပါတယ်၊ အန်တီသက်ထားနွယ်လည်း နေမကောင်းလို့ ကျွန်မပဲ သတင်းအကြောင်းကြားပေးတာပါ၊ ပြန်လာနိုင် မလာနိုင် ဘယ်နှရက်ထားမယ် ဘယ်လို သင်္ဂြိုလ်မယ်ဆိုတာ ဆန္ဒရှိတာကို အကြောင်းကြား ဖုန်းဆက်ပေးပါ"

"ဟာ. . ."

သာလွန်းနေသည် ပါးစပ်က အသံထွက်ကာ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိပြီး ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါသည်။ ဖေဖေသေပြီ။

သုံးဆယ်ရက်နေ့ဆိုတော့ ဒီနေ့ဆိုရင် ရှစ်ရက်တောင် ရှိသွားပြီ။ မနေ့ကပဲ ရက်လည်သွားခဲ့ပြီ။

“ဟာ. . .မြန်လိုက်တာကွာ၊ ဖေဖေကွာ”

သာလွန်းနေသည် မျက်ရည်တွေ လည်လာကာ ပါးစပ်မှ ဘာတွေမှန်းမသိ ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်ဟစ် နေမိပါသည်။ ဆိုဖာကြီးပေါ်ခေါင်းတင် မှီချလိုက်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသာကြီးဟ၍ ငြိမ်သက်ကျ သွားပြန်ပြီး “ဟာကွာ” လို့ အကျယ်ကြီး ထပ်အော်လိုက်မိပြန်သည်။

ဖေဖေ. . .။ သူမှာ ဖေဖေပဲ ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာဥစ္စာ၊ ဖေဖေနှင့်သူ သိပ်မတည့်ပေမဲ့ သူဆယ်နှစ်သားကတည်းက မေမေ ဆုံးသွား၍ ဖေဖေနှင့်သူကပဲ သံယောဇဉ်တွယ်စရာရှိသည်။ တကျက်ကျက် နှင့် မတည့်အတူနေခဲ့ကြပေမယ့် ဖေဖေ့ကို ချစ်သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်တော့ ဆိုဖာရှည်ပေါ် အောက်ပိုင်းမျက်နှာသုတ်ပဝါ ပတ်လျက်သားကြီး လဲပြို မျက်ရည်ယိုနေတဲ့ သာလွန်းနေက ဆိုဖာပေါ်မှ လူးလဲထလိုက်သည်။ ဖေဖေ. . .ဖေဖေရာ. . .။ သူ ပြန်လာရတော့မယ်ဥစ္စာ။ ပြန်ရောက်တဲ့အထိတောင် မစောင့်လိုက်နိုင်ပါလား။

သာလွန်းနေရဲ့ လက်ချောင်းများသည် နံပါတ်ခလုတ်လေးတွေပေါ် တတောက်တောက် နှိပ်ကာ မြန်မာပြည်ကို ဖုန်းခေါ်မိပါသည်။

“ဟယ်လို. . .”

ဖုန်းထဲက ထူးသံကြားလိုက်သည်နှင့် ခုနက မက်ဆေ့ချ်တွေ ထားရစ်သည့် မိန်းကလေးရဲ့ အသံဆိုတာ သူမှတ်မိနေသည်။

“ဟယ်လို. . .ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်ပါသလဲ”

“ခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ”

သာလွန်းနေက အသံက ခပ်မြင့်မြင့် ခပ်ဆက်ဆက် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားပါသည်။ တစ်ဖက်က ခဏလေး တုံသွားပြီးမှ သူကလည်း တပြန် ခပ်တင်းတင်း အသံနှင့်ပင်. . .

“ဘယ်သူနဲ့ ပြောချင်တာလည်း ရှင်မေးတိုင်းမဖြေနိုင်ပါဘူး ရှင်ကသာ ပြောရမှာ”

“ငါ. . .သာလွန်းနေ”

အသံကလေးဟာ သူ့ထက် ငယ်ကိုငယ်မည့် အသံမျိုးမို့သာ သာလွန်းနေက ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ ဖြေလိုက် ပါသည်။

“သြော်. . .”

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးသည် အလန့်တကြား အာမေဍိတ်သံ ပြုလိုက်ပြီးမှ. . .

“ရှင်. . .ကိုသာလွန်းနေလား ဟုတ်လား၊ စောစောက ပြောရောပေါ့၊ ရှင် အန်တီထားနဲ့ စကားပြောမလို့လားဟင်၊ ဟိုလေ. . .အန်တီထားက သိပ်တော့ နေမကောင်းလှဘူးရှင့်”

သူမ အသံက ပြောင်းလဲ ဖော်ရွေလာပါသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ပြောရ ပြောရ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ငါမေးချင်တာတွေကို ဖြေနိုင်ဖို့ပဲ”

သာလွန်းနေရဲ့ စကားသံဟာ မောက်မာရင့်သီးတယ် စွပ်စွဲလို့ ရနိုင်လောက်ပါသည်။ သူ့မှာ ရတ်တရက် ဆုံးရှုံးမှုကြီးကို မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ခံရင်ဆိုင် လိုက်ရတာ ကြောင့်ရော၊ ဒ့ါအပြင် သူ့အဖေ အိမ်မှာ လောလောဆယ် ရှိနေမည်သူတွေဟာ သူမိထွေးနှင့် မိထွေးရဲ့ အဆက်အနွယ်တွေသာပဲ ဆိုတဲ့ အသိက မခင်မင် မလေးစားနိုင်ခြင်းကိုသာ ရင်ထဲ ပေါက်ဖွားဖြစ်ထွန်းစေတာကြောင့်ရော။

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးအသံသည် သူ့ရဲ့ ခပ်ရိုင်းရိုင်း၊ စကားတို့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာ သိသာသော်လည်း အတက်နိုင်ဆုံး တာဝန်ကျေချင်တဲ့ ပြေလည်ချင်တဲ့ သဘောထားကို ရှိသော ဟန်ပန်မျိုးနှင့်. . .

"ကျွန်မ. . .ရှင်သိချင်တာတွေ ဖြေနိုင်မှာပါ"

"မင်းက ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မက ဟိုဒင်း၊ အန်တီထားရဲ့ တူမဆိုပါတော့"

"ဆိုပါတော့ဆိုတာက အန်တီထားရဲ့ ညီမရင်း ဒေါ်မြလေးနွယ်ရဲ့ ယောက်ျား ဦးအောင်မင်းရဲ့ တူမပါ"

"ရှုပ်နေတာပဲ"

"ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ အန်တီထားရဲ့ မတ်ရဲ့တူမ၊ ဒီတော့ အန်တီလေးရဲ့ တူမ၊ အန်တီ ထားရဲ့ တူမ၊ တူတူပေါ့"

"ကဲတော်ပြီ အဲဒီ ဆွေမျိုးစပ်နေတာတွေ"

သူမေးလို့ ဖြေရတာ ကို သူက စကားဖြတ်တားလိုက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားတာကို အသံတိတ် သိသာ လောက်အောင်ပင် သူမထံက အသက်ရှူသံက ခပ်ပြင်းပြင်း မြန်ဆန်လာသည်။

"ဖေဖေက ဘယ်လိုဆုံးတာလဲ"

"ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်တာပါ၊ စဖြစ်ပြီး နှစ်ရက်ပဲ ခံပါတယ်"

"ဆေးရုံ မပို့ဘူးလား မကုဘူးလား"

"ဆေးရုံ မပို့ဘဲ မကုဘဲနေပဲ့မလားရှင်၊ ချက်ချင်းပို့တာ ကုတာပေါ့၊ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး သမားတော်တွေနဲ့ အပ်ပြီး အကောင်းဆုံး ဆေးဝါး ဈေးအကြီးဆုံး တွေ သုံးစွဲပြီး အသက်ကို ရအောင်လုတာပါပဲ"

သာလွန်းနေက ပြောပုံကို မဲ့ပြုံးမိရင်း. . .

"ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ သေသွားလဲ"

"ဒါတော့ ကံကုန်နေ့စေ့လို့ ပေါ့၊ အန်ကယ့် ကုသိုလ်ကံကိုက ဒီအချိန်မှာ သေဖို့ ဖြစ်နေပြီးသာမို့ပေါ့"

"ဒီမယ် မင်းစကားပြောတာ စိတ်မရှည်သလိုလို ငေါက်ဆတ်ဆတ်နဲ့ မင်းအခုပြောပြနေရတဲ့သူဟာ ကွယ်လွန်သူရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ဆွေမျိုးရင်းချာ သားအရင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အာရုံထဲမှာ ရှိရဲ့လား၊ ဒီအချိန်မှာ ငါ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ မင်းတွေးကြည့်တက်သလား"

တစ်ဖက်က ခဏတိတ်သွားပြီမှ. . .

"တွေးမိပါတယ်၊ ရှင့်လေသံက အပြစ်တင်သံလို ပါနေလို့ ကျွန်မက ဖြေရှင်းတာပါ၊ ကျွန်မနဲ့ အန်တီထား အန်ကယ် စ ဖြစ်တဲ့ အချိန်ကနေ ဆုံးတဲ့အထိ နှစ်ရက်လုံးလုံး တစ်ရေးမှမအိပ်ပဲ ဘေးက စောင့်ကြည့်ပြီး အပြည့်အဝ ဂရုစိုက်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်တယ်လို့ သိရကတည်းက ရှင့်ဆီ ဖုန်းနဲ့ အကြောင်းကြားပါတယ်၊ ရှင်မရှိလို့ ဖုန်းထဲ Message ထားခဲ့ပါတယ်၊ ရှင်ပြန်မဆက်သွယ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဆုံးပြီးပြီးချင်း နှစ်နာရီအတွင်း ရှင်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်၊ ရှင်မရှိပြန်လို့ Message ပဲ ထားခဲ့ရပါတယ်၊ ရှင်လာမလား စောင့်ရမလား၊ ဘယ်နှရက်ထားစေချင်သလဲတွေ သိချင်လို့ Message ထဲမှာ မေးထားခဲ့ပါသေး တယ်၊ ရှင့်ဆီက ဖုန်းပြန်မလာတာနဲ့ သုံးရက်နဲ့ သင်္ဂြိုလ်လိုက်ပါတယ်"

"မီးသင်္ဂြိုလ်တာလား ဂူသွင်းတာလား"

ဘာမှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိပဲ မေးလိုက်မိတာဖြစ်ကာ ဘယ်လို လုပ်စေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒမျိုး သူ့မှာ အထူးတလည်ရှိနေလို့တော့ မဟုတ်။ သို့သော် သူ့မေးခွန်းကြောင့် သူမတို့ လုပ်မိတာ မှားများသွားမလားလို့ ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားဟန်.

. .

“ကျွန်မတို့ မီးသဂြိုလ် လိုက်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဂူမသွင်းတာလဲ”

သူ တမင် ရစ်လိုက်ခြင်းပင်။ ဂူသွင်းစေချင်တာ ကြောင့်မဟုတ်ပါ။

“ဟို. . .ကျွန်မတို့လည်း အထူးအထွေ မစဉ်းစားမိပဲ ပုံမှန်မီးသဂြိုလ်ကြတာပဲ များတော့ မီးပဲ. . .”

“ကွယ်လွန်သူရဲ့ သားဟာ အဝေးရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာ မတွေးမိကြဘူးလား၊ ပြန်လာရင် အစအနလေးတောင် ဘာမှမြင်စရာ မရှိတာထက်စာရင် ဂူသွင်းထားရင် အုတ်ဂူလေးတော့ ကြည့်ရှု့ ဖြေဖျောက် နှစ်သိမ့်စရာ ဖြစ်ဦးမယ်လို့ မတွေးတက်ဘူးလား”

သူမက ခဏတိတ်နေပြီးမှ. . .

“ဆောရီးပါရှင်၊ ကျွန်မ မတွေးမိလိုက်ပါဘူး”

သာလွန်းနေက “ဟင်း” လိုလို “ဟွန့်” လိုလို မနှစ်မြို့တဲ့အသံကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ထုတ်လိုက်ပါသည်။ သည်မိန်းကလေးက လေးသံကို. . .။ သူ့ကိုယ်သူ အရေးပါပါနဲ့က ဘာများမှတ်နေတယ်မသိဘူး မမြင်ရဘဲ အခြောက်တိုက် ရန်လို အမြင်ကပ်နေပါသည်။

“ကိုသာလွန်းနေ ဘယ်တော့ ပြန်လာမလဲ”

သူမရဲ့ လေသံက မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့ အသံမျိုး ပေါက်သည်။ သာလွန်းနေက တမင်တကာပင် ဘုကျစွာ. . .

“ငါဘယ်တော့ ပြန်လာမယ် မလာဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သိစရာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဖက်က မိန်းကလေးက ဆက်ပြီး သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ပုံ ပေါက်ကာ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း၊ လေသံတုန်တုန်း ယင်ယင်နှင့်. . .

"ဒီမှာ. . .ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ရန်လိုနေတာလဲ၊ ကိုယ့်အဖေအကြောင်း စုံစမ်းတာ ကောင်းကောင်း စုံစမ်းလည်း ရပါတယ်၊ ကျွန်မကိုပဲ ရန်သူတစ်ယောက်လို ရှင်က ဆက်ဆံနေရအောင် ကျွန်မ ရှင်ကို ဘယ်တုန်းက ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန်ထားမိဖူးလို့လဲ၊ ပက်သက်ရာ ပက်သက်ကြောင်း ရှိတယ်ဆိုပြီး အတက်နိုင်ဆုံး ကိုယ့်ဘက်က ဖော်ရွေတဲ့သဘောနဲ့ မေးတာပါ၊ ရှင်ပြန်လာမလာ စိတ်ဝင်စားလို့လည်း မဟုတ်ဘူး ရှင်ဟာရှင် ပြန်လာရင်လာ မလာရင်နေ၊ ကိုရီးယားမှာပဲ ခေါင်းချရင်လည်း ချ၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး"

"ဘာလဲ. . .ငါကိုရီးယားက ပြန်မလာတော့ဘူးဆိုရင် ငါ့အဖေ အိမ်ပေါ်က မင်းတို့ တူဂရီး ဆင်းစရာ မလိုတော့ဘူးဆိုပြီး အပိုင်ပဲလို့ သဘောကျနေလို့လား"

"ဘာ. . ."

တစ်ဖက်က အတော် ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားဟန် ကျုံးအော်လိုက်ပြီးလျှင်. . .

"ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ"

"မင်း ကြားတဲ့စကားပဲ"

"ယောကျာ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဖေသေတာ သိသိချင်းနေ့မှာ ပထမဆုံး ခေါင်းထဲ ရောက်တာက ရှင့်အိမ် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရတော့မှာပဲဆိုတဲ့ တိုထွာတဲ့ လောဘစိတ်မျိုးလား"

သူမက တမင်မခံချင်အောင် မေးသော်လည်း. . .

"ဟုတ်တယ်"

သာလွန်းနေက တမင် ဝွတိုက်ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

"ဩော်. . .ဒါဆိုရင်လည်း ကျွန်မကပဲ ပြောရဦးမယ်၊ ရှင်ဟာရှင် လာလာ မလာလာ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မအဒေါ်အိမ်က ဆင်းစရာမလိုပါဘူး"

"ဘာ မင်းအဒေါ်အိမ်လဲ၊ အဲ့ဒါ ငါ့အဖေအိမ်"

အော်ပစ်ပြီးမှ သာလွန်းနေက အနည်းငယ် ရှက်သွားရပါသည်။

"ဒီမှာ ကိုသာလွန်းနေ၊ အခုလိုမျိုး သိမ်ဖျင်းတဲ့ စကားတွေ ဖုန်းထဲက ပြောနေဖို့ ကျွန်မမှာ အချိန်မရှိဘူး ရှင်ဒါတွေ ဆွေးနွေးချင်သပဆိုရင် လူကိုယ်တိုင် ပြန်လာဆွေးနွေးပေ့ါ၊ ကဲ. . .ဒါပဲ မဟုတ်လား"

"နေဦး"

"ဘာလဲ ပြော"

"ငါ ပြန်လာမှာ၊ ရက်အတိအကျ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ပြန်လာမှ ဒီကိစ္စတွေ မျက်နှာစုံညီ ရှင်းမယ်"

"ကောင်းတယ် ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အဲဒီ အတိုင်း အကြံပေးနေတာပဲ"

"မင်းပေးတဲ့ အကြံမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဟာငါ အဲ့ဒီအတိုင်း နဂိုကတည်းက စီစဉ်ပြီးသား၊ မင်းအဒေါ်ကို လည်း ပြောပြထားလိုက်၊ မင်းတို့လည်း ရှေ့ဆက်အစီစဉ်ကို ကြိုစဉ်းစားထား၊ ငါ့အဖေ အသုဘကို ငါ မကြုံ လိုက်ရတာ အတွက်လည်း ငါလုံးလုံး မကျေနပ်ဘူးဆိုတာ သိထား"

"ဒါတော့ ရှင့်အပြစ်ပဲလေ။ သေပါပြီ အကြောင်းကြားတာတောင် ဖုန်းမှ ပြန်မဆက်တာ ကိုယ့်အဖေ သေတာ မျက်မြင်ကြုံချင်တယ်၊ ကိုယ့်လက်ပေါ်ပဲ သေစေချင်တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိရင် အစကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြား သွားနေသေးလဲ၊ ကိုယ့်အဖေ နံဘေးမှာပဲနေနေပေ့ါ၊ ရှင့်ဟာရှင် နိုင်ငံခြား

ရောက်နေတဲ့ အပြင် ဘယ်ကိုခရီးလွန်နေမှန်းမသိလို့ ဖုန်းကွန်တက်ခ် မရတာ ကျွန်မတို့ ချို့ယွင်းချက် မဟုတ်ဘူး”

“သုံးရက်နဲ့ သဂြိုလ်လိုက်တာ သိပ်မြန်တာပေါ့”

“ဒီနေ့အထိ ရှစ်ရက်ထားရင်တောင် ရှင်မီမှာမို့လို့လား ထုံးစံအတိုင်းပဲ လုပ်ရတာ ပါ၊ ချို့ယွင်းချက် ရှိတာ ပျက်ကွက်တာက ရှင်”

“အေးပေါ့လေ။ ခုတော့ မင်းတို့က ဦးနှောက်သွေးကြော ပြတ်ပါတယ် ပြောတာကို ဘာမှ မမြင်ရဘဲ မျက်စိမှိတ် လက်ခံရတော့မှာပေါ့”

“ဘာပြောတယ်ရှင့်၊ ရှင်ပြောပုံက အန်ကယ် သေဆုံးရတာ မသမာမှုပဲပါနေသလိုလို၊ စုံထောက်ဝတ္ထု ဆနန်ဆန် ရှင် စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ ရှင့်အဖေကို ဘယ်သူမှလဲ အခြောက်တိုက် အဆိပ်ခတ်မသတ်ဘူး ရှင့်အဖေကို သတ်ဖြတ်ပြီး အမွေတွေ အပိုင်စီးရအောင်လည်း ရှင့်အဖေက သူဌေးမင်းကြီး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်အသိဆုံးပဲ”

“ဘာကွ”

ဟိုးအနောက်ဘက်ဆီက “သူသူ. . .ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ” ဆိုတဲ့ မိန်းမသံတစ်ခု စိုးရိမ်တကြီး အော်လိုက်သံကြားလိုက်ရတာ နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သာလွန်းနေကလည်း တောက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ဖုန်းကို ဂွမ်းခနဲ ဆောင့်ချလိုက်မိချိန် တစ်ပြိုင်နက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖုန်းချလိုက်ပြီးလျှင် သာလွန်းနေသည် အသက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့် ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ် ပွနေမိပါသည်။ တစ်ခွန်းမခံ စွာတေးလန်က ဆတ်ဆတ်ကြဲနေလိုက်တာ။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ခုတော့ သူနဲ့ ဖေဖေနေခဲ့တဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ သူနိုင်ငံခြား ရောက်ပြီးမှ ဖေဖေကောက်ယူလိုက်တဲ့ မိထွေးတော်နှင့် ထိုမိထွေးရဲ့ အဆွယ်အပွား တူမဆိုတဲ့ သူက ခပ်တည်တည် မင်းမူနေပြီပေါ့။

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ဘာတွေ ညာတွေကို စိတ်မဝင်စားသော်လည်း ဖေဖေ မိန်းမယူလိုက်တယ် ကြားကတည်းက အတော်မကျေနပ်ခဲ့တဲ့ သာလွန်းနေဟာ ခုလို သူကိုပါ ချိုသာအောက်ကျို့ ဆက်ဆံမှု မရှိတဲ့အခါ ပိုပြီး ဒေါသကြီးလာခဲ့ရတာ ပင်။

သူထွက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှ မကြာ ခြောက်လလောက်အကြာမှ ဒီဒေါ်သက်ထားနွယ် ဆိုတဲ့မိန်းမကို ဖေဖေ ယူပစ်လိုက်တာ။ သူထွက်မလာခင်က ဘာအဆက်အစပ် ဘာသတင်းမှ မရှိခဲ့သေး ခြောက်လအတွင်း ခုတွေ့ ခုယူ ဖြစ်သွားတာကို သူ့ဘက်က ဘယ်လိုလုပ် ဘဝင်ကျနိုင်ပါ့မလဲ။

ခုတော့ သူတို့ဘက်ကပဲ မာရေကျောရေ။ သာလွန်းနေသည် ထိုင်ချည်ထချည်နှင့် သူ့တိုက်ခန်းကျဉ်း လေးထဲ လှည့်ပတ်လျှောက်ကာ တောက်တခတ်ခတ်ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ကို မြန်မာပြည်ပြန်လွှတ်ဖို့ အစီစဉ်ကို အမြန်ဆုံးအကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းရမည်။ ရောက်ရင်တော့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း တွေ့ကြသေးတာပေ့ါ ရယ်လို့ ရင်ထဲအာဃာတတွေ တေးမှတ်နေမိလေသည်။

*

အခန်း(၂)

“ကိုသာ”

အသံစူးကလေးနှင့် အော်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလျှင် သာလွန်းနေက လူအုပ်ကြားထဲ မျက်စိအကြည့်ကို ဝေ့ဝဲလိုက်ပါသည်။ ပပဟာ အရပ်ရှည်မလေးမို့ ထင်းခနဲ တွေ့ဖို့မခက်။ ပပ နံဘေးမှာ စိုးစိုးအေးလည်း ပါသည်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တည်း။

သာလွန်းနေက ပပတို့အနား လျှောက်ခဲ့ရင်း. . .

“နင်တို့နှစ်ယောက်တည်းလား. . .”

“အေး”

“ဖုန်းအောင် မပါဘူးလား”

“ဖုန်းအောင်က သူတို့ကုမ္ပဏီ မားကတ်တင်းကိစ္စနဲ့ အထက်မြန်မာပြည် ခရီးသွားရတယ်တဲ့ တစ်ပတ်လောက်ပဲပြောတော့ သန်ဘက်ခါလောက် ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်”

“ကားပါလား ပပ”

“ပါတယ်လေ ကိုသာ”

“နင် မောင်းလာတာလား”

“ဟင့်အင်း၊ အိမ်က ဒရိုင်ဘာနဲ့ ပပ ဟိုတလောကပဲ ကားတိုက်ထားသေးလို့ ကားပြန်မမောင်းသေးဘူး”

“လူလား၊ ကားချင်းလား ဘယ်လိုတိုက်တာလဲ”

စိုးစိုးအေးက သူ့အကျင့်အတိုင်း တဟိဟိ ရယ်မဆုံးကာ. . .

“နင့်ပပက အုတ်ခုံကို တိုက်တာပါဟယ်၊ ပဲ့ကြင်ထိုးရင် ဘေးမှာ ချောင်ချောင်ချိချိ လွတ်လွတ်ကင်း ကင်းရှိမှလေ ဘေးမှာရှိတဲ့ဟာဆို ဝင်တိုက်ပြီ၊ နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲဟာ”

ကားကို ရွှေ့နေအောင်သာ မောင်းတက်ပြီး ပဲ့ကြင်မထိုးတက်တဲ့ ပပ အကြောင်း သာလွန်းနေလည်း သိပါသည်။

“ဒရိုင်ဘာက ဦးအောင်သိန်းကြီးပဲလား”

“ဟင့်အင်း၊ အသစ်. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးအောင်သိန်းက ဆီခိုးတာ လွန်လွန်းလာလို့ဟ၊ အခု ဆီဈေးတွေက ကောင်းတော့ ခိုးသလား မမေးနဲ့”

ပပ မျက်နှာရှုံ့မဲ့မဲ့ကို ကြည့်ကာ သာလွန်းနေ ပြုံးမိသည်။ လေဆိပ်အဆောက်အအုံ အပြင်မှာ လာစောင့်နေတဲ့ ဒရိုင်ဘာအသစ်ကို ပပက ပဲ့ကြင်မှာ ကားသွားယူခဲ့ဖို့ ပြောလိုက်ပါသည်။ သာလွန်းနေ မျက်နှာကို ပပက အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိသည်။

တကယ်တော့ သူတို့တွေဟာ ရှစ်တန်းကိုးတန်းလောက်ကတည်းက ခင်မင်လာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က အရင်ဆယ်တန်းအောင်သွားကာ သာလွန်းနေ ၊ ဖုန်းအောင်၊ ကျော်လင်း ထွန်းတို့က ဆယ်တန်းကျကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျော်လင်းထွန်းက ထပ်ဖြေလည်း မအောင်။ ခုတော့ သူက သင်္ဘောလိုက်သွားခဲ့ပြီ။

တက္ကသိုလ်ရောက်ပြန်တော့လည်း သာလွန်းနေက ဖတ်စ်ယီးယားမှာ

တစ်ကြိမ်ကျပြန်သည်။ တကယ်တော့ သာလွန်းနေဟာ ဖေဖေနဲ့ သိပ်မတည့်ဘဲ ဂျစ်ကန်ကန် အပိုးမကျိုးပုံစံနှင့် လူဆိုးလေးတစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ မကောင်းမှုတွေ မစွဲလန်းခဲ့တာတစ်ခုတော့ ကံကောင်းသည် ဆိုရပါမည်။ သူ ဆိုးပုံက ဆေးတို့ အရက်တို့ စသဖြင့် မပါဝင်ဘဲ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပေါ့လားဝါးလား စိတ်လေနေတာမျိုးပင်။

နောက်တစ်နှစ်မှာ ပထမနှစ်အောင်။ နောက်တစ်နှစ်မှာ ဒုတိယနှစ်ကို တက်နေရင်း တန်းလန်း စာကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ နိုင်ငံခြားတစ်နိုင်ငံငံကို ထွက်ဖို့ စိတ်ပါလာကာ အဲဒီ အတွက် စိတ်ဝင်တစား လုံးပမ်း ကြိုးစားရင်း ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲကို မဖြေဖြစ်ပြန်။

နောက်ဆုံးတော့ နိုင်ငံခြား သွားအလုပ်လုပ်ချင်နေတဲ့ သူ့ဆန္ဒကို ဖေဖေက သဘောတူပေးလိုက်ကာ ကိုရီးယားကို ထွက်ခွင့်ရဖို့ ရှိသမျှ ငွေနှင့် ကြိုးစားပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့ သားအဖဟာ အရင်ကတည်းက ရှိနေတဲ့ ခြံနဲ့တိုက်နဲ့တော့ နေနိုင်ကာ ကားလေးတစ်စင်းလောက်တော့ ပိုင်ဆိုင်ထားပေမဲ့ ချမ်းချမ်းသာသာ သုံးစွဲနိုင်တဲ့ထဲကတော့ မဟုတ်။

ဖေဖေက တက္ကသိုလ်က အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျူရှင်တစ်ချို့မှာလည်း စာပြခြင်းဖြင့် သားအဖနှစ်ယောက် စားဝတ်နေရေးကို ဖူဖူလုံလုံ ဖြေရှင်းနိုင်ပေမဲ့ ငွေပိုသိပ်မရှိ၍ လူပျိုကာလသား သာလွန်းနေအတွက် ပေါပေါများများ မသုံးစွဲနိုင်စေခဲ့ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း သူက ပညာရေးထက် စီးပွားရေးကို ပိုစိတ်ဝင်စားလာတာ။ ခုတော့လည်း သူမှာ သုံးနှစ်စာ စုဆောင်းလာတဲ့ ထိုက်သင့်သော ငွေကြေးပမာဏ ကိုင်ထားနိုင်ပြီ။ ရှေ့အတွက် သူ့အလုပ်အကိုင် ကလည်း အဆင်ပြေနေပြီ။ ဒီမှာသူရဲ့ ဘော့စ်ထူထောင်ချင်တဲ့ အထည်ချုပ်လုပ်ငန်းကို သူ အုပ်ချုပ်စီမံခန့်ခွဲ ရမှာဖြစ်တဲ့အပြင် သူ့ဘော့စ်က စားသောက်ဆိုင်နှင့် မုန့်ဆိုင်တစ်ချို့ ဖွင့်ဖို့လည်း စီစဉ်ကြိုးစားခိုင်းထားသည်။

ပပသည် မရွှင်ပျလှတဲ့ သာလွန်းနေ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေရင်း. . .

"ကိုသာ ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမလဲ"

"နေမှာပါ"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"တော်တော်နဲ့ ပြန်မသွားပါဘူး"

"ဒီမှာပဲ တစ်ခုခု လုပ်တော့မလား"

"အင်း. . .ဒီမှာပဲ လုပ်ဖို့စီစဉ်လာတာတွေ ရှိတယ်၊ နောက်မှပဲ သေချာပြောပြတော့မယ် ပပရယ်၊ အခုတော့ ခေါင်းထဲမှာ အလုပ်ကိစ္စထက် တခြားကိစ္စတွေအတွက် စဉ်းစားနေရတယ်"

"ဘာတွေလဲ"

သာလွန်းနေသည် စပ်စုအမေးမြန်းထူနေတဲ့ ပပကြောင့် သိပ်စိတ်မရှည်တော့။ သူဟာ စိတ်ရှည်သည်းခံ တက်တဲ့သူ မဟုတ်။ ပပဟာလည်း သူ့အတွက် ထူးပြီး သည်းခံစိတ်ရှည်ပေးရမဲ့သူလို သူ ဘယ်တုန်းကမှ သတ်မှတ်မထား။ ပပက သူ့ကို သံယောဇဉ်ပိုတာ သူသိသည်။ မျှော်လင့်တာ သူသိသည်။ သူငယ်ချင်းအားလုံး ကြားမှာ သူ့ကိုယ်သူ သာလွန်းနေနှင့် ပိုပြီး သက်ဆိုင်ရင်းချာသူနေရာမျိုး သူဟာသူ ယူထားတက်သည်။ သူနေရာယူပုံကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဒီလိုပဲ သတ်မှတ်ထားလိုက်သလို ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ သာလွန်းနေနှင့် ပပ ဟာ ဘာမှပက်သက်ထူးခြား သက်ဆိုင်ပက်သက်မှုမရှိကာ သာမန် သူငယ်ချင်းပက်သက်ခြင်းပင်။ သို့သော် သူနိုင်ငံခြား ရောက်နေဆဲ လာတဲ့ ပပစာတွေထဲမှာ သံယောဇဉ်စကား လုံးတွေ မိုးမွှန်နေသည်။ သူနဲ့ သက်ဆိုင်သလို ချည်ကာတုပ်ကာ ရေးတက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပပ ရှိနေလို့ ရန်ကုန်က အခြေအနေတွေ သိခွင့်ရနေကာ ပပဟာ

သူ့အတွက် ဝင်ပြီး မဆီမဆိုင် ခံစားပူပန်ပေးတက်တာကို တော့ သူအသိအမှတ်ပြုရသည်။

“ဘာတွေလဲ ကိုသာရဲ့”

“အများကြီးပေါ့ဟာ၊ ဥပမာ အိမ်ပေါ်က မိထွေးတို့ ဘာတို့ပေါ့”

“သူတို့ကို ကိုသာ ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

“မသိသေးဘူး၊ နေပါဦး၊ မိထွေးမဟုတ်တဲ့ နောက်ထပ် ငယ်ငယ်အသံတစ်ခုက ဘယ်သူလဲ၊ နင်သိလား ပပ”

“သူတို့ချင်း ဘာတော်လဲတော့ ပပ ဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်မငယ်ပါဘူး၊ ပပတို့ အရွယ်လောက်ပဲ”

“သူ့ပုံစံက ခပ်တည်တည်ပဲ၊ ကိုသာ အလျှော့သွားမပေးနဲ့”

“မပေးပါဘူး၊ ဘာလို့အလျှော့ပေးရမှာလဲ”

“သူက တော်တော်ချောတယ်သိလား”

“ချောတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

သာလွန်းနေက မျက်မှောင်ကုတ်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၍ လေသံမာမာနှင့် အပြောခံရသော် လည်း ပပက ကျေနပ်သွားပါသည်။

ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာက သာလွန်းနေကို နောက်ခန်း တစောင်းကျကျနေရာမှ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်လွန်းနေတဲ့ ပပကို စိုးစိုးအေးကပင် မျက်စောင်းရွယ်ရသည်။

“အသုဘတုန်းက နင်တို့လာလား”

“လာတာပေါ့ ကိုသာရဲ့ ဖုန်းအောင်ရော စိုးစိုးရော တို့အားလုံး လိုက်ပို့ကြပါတယ်”

“နင့်မိထွေးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလေး ချပါတယ် ကိုသာရဲ့၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း မလုပ်ပါဘူး”

စိုးစိုးအေးက အကောင်းပြောနေတာကို ပပက နှစ်သက်လှပုံမရဘဲ ချီးမွန်းစရာမဟုတ်သလို. . .

“ဒါတော့ ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့ဟဲ့”

“ရက်လည်ကျတော့လည်း ထမင်းဟင်းကျွေးတာဟဲ့၊ အသုဘချတဲ့နေ့ကလည်း လာသမျှလူကို အအေး ဘူးတွေ ကမ်းတာ”

“သူက ပိုက်ဆံရှိလို့လား”

“သူ ရှိတာလား၊ နင့်အဖေမှာ ရှိတာလား၊ ငါတို့ အတွင်းရေးတော့ ဘယ်သိပ့်ါမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါပြောတာက နင့်အဖေကိစ္စကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေး လုပ်တယ်ဆိုတာပါ၊ နင် မရှိရတော့လည်း နင်လည်း ကျေနပ်အောင် ပြောပြတာပါ”

စိုးစိုးအေးဟာ အစကတည်းက ပပထက် သဘောကောင်းသူလေး ဖြစ်သည်။ အကောင်းမြင်တက် သည်။ မျှတသည်။ စိုးစိုးအေး ပြောစကားကို အလေးအနက်ထားပါသည်။ ပပကတော့ သာလွန်းနေအပေါ် စေတနာထားတာမှန်သော်လည်း မိထွေးကို သာလွန်းနေ သဘောကျမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုသော အသိနှင့် သာလွန်းနေ အကြိုက်လိုက်ကာ ခပ်ဖိဖိလေး မကောင်းပြောတက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးပြောတဲ့ စကားတွေကို သာလွန်းနေ ခေါင်းထဲ ထည့်ထားကာ အခြေအနေ မီးစင်ကြည့်ကရမည်။ မိထွေးဟာ ဘယ်အရွယ်လဲပင် သူသေချာမသိ။ သူ့အဖေကို ခြောက်လအတွင်း အရယူ လိုက်တာ တစ်ချက်နှင့်ပင် သူဟာ မိထွေးအပေါ်အကောင်းမမြင်နိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လပြည့်နေတုန်းကလည်း အိမ်မှာ လလည်

ဆွမ်းသွပ်သေးတယ်၊ ဘုန်းကြီးဆယ်ပါး၊ လူတွေလည်း ဖိတ်တယ်လေ၊ ငါတို့ကိုလည်း သူငယ်ချင်းတွေမှန်းသိပြီး ဖိတ်တယ်ဟဲ့”

“ဟုတ်လား နင်တို့လာကြသေးတာပေါ့”

“အေး. . . လာတယ်၊ ငါ့အမြင်ပေါ့နော်၊ နင့်မိထွေးက သိပ်မဆိုးပါဘူးဟဲ့”

“မိထွေးပဲဟယ်၊ မဆိုးပဲ နေပ့ါမလား၊ စောင့်ပဲ ကြည့်ပါဦး မဟုတ်တာ၊ ငါပြောတာက အပေါ်ယံမမြင် ပေ့ါ၊ ဆက်ဆံရတာ ကောင်းပါတယ်”

“ဘယ် အရွယ်လဲ စိုးစိုး”

“အန်ကယ့် နီးပါပဲပေ့ါ၊ နင်နဲ့အမေအရွယ် အဒေါ်အရွယ်ပါပဲ”

“တော်သေးတာပေ့ါဟာ ငါက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်များ ဖြစ်နေမလားလို့”

“နင်ကလည်း ဟယ်၊ နင့်အဖေကို နင် အထင်မသေးသင့်ပါဘူး အန်ကယ်က ဒီလောက် အေးဆေးတာ ငယ်ငယ်ကလေးတော့ ထ ယူပ့ါမလား”

“အေးဆေးတယ် အေးဆေးတယ်နဲ့ ငါ သွားပြီး၊ ခြောက်လပဲခြားတယ် င့ါလည်း မတိုင်ပင် ဘာမှမပြော မိန်းမယူသွားတယ်ဆိုတော့ ထိတယ်ဟာ၊ ငါ ပပ လှမ်းပြောမှ သိတယ်၊ သိတော့ ဖေဖေ့ကို လှမ်းမေးတော့ လည်း ဖေဖေ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲလေ၊ ခပ်အေးအေး မပွင့်တပွင့်နဲ့ ဟုတ်တယ်သားတဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြန်မြန် ဆန်ဆန် မိန်းမတစ်ယောက် ကောက်ယူလိုက်ရတာ လဲ မေးတော့လဲ ဘာမှမပြောဘူး၊ အဟင်းဟင်းပဲ လုပ်နေတာ”

“အန်ကယ့် ဘက်သိပ်မပါပဲ ဟိုဘက်က ပိုလှုပ်လို့ ယူဖြစ်ရတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ”

ပပက သာလွန်းနေ သဘောကျအောင် ဝင်ပြောပြန်သည်။ သာလွန်းနေသည် ဒီကိစ္စကို မကျေနပ်တာ မှန်သော်လည်း သူ့တွင် တစ်ဖက်စောင်းနင်း မကောင်းမြင်မှုတော့ မရှိပေ။

အိမ်ထောင်ပြုတာဆိုတာ နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဆန္ဒပါမှသာ အထမြောက်အောင်မြင်တာပါ။တစ်ဖက်ကပဲ ဇွတ်လုပ်ရှားပြီး ယူလို့တော့ ရပ့်မလား။ ဖေဖေက "သား ပြန်လာတဲ့အခါ နားလည်အောင် ဖေဖေရှင်းပြပ့်မယ်" လို့ဆိုခဲ့သည်။ ခုတော့ ရှင်းမပြရခင် သူ ပြန်ရောက်မလာခင် ဖေဖေ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ။

"ပြီးခဲ့တာ ပြီးပြီပေ့ါ ကိုသာရယ်၊ နင့်ကြည့်ရတာ စိတ်တွေတင်းကျပ်နေသလိုပဲ၊ ခေါင်းအေးအေးထားပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာမကြီးထွားတာ အကောင်းဆုံးပေ့ါ၊ တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသေးတဲ့ မိထွေးနဲ့ ရေရှည် ဆက်နေသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"သူတို့ ဇာတိဇစ်မြစ်တွေကို နင်တို့ သိလား"

"ဘယ်သိမလဲ ကိုသာရ၊ ကိုသာလည်း မရှိတော့ အန်ကယ့်ဆီလည်း ပပတို့ သုံးလနေ တစ်ခါလောက် ရောက်တာ၊ ရောက်လည်း ရောက်ပြန်ပဲ၊ ခဏလေးပဲ၊ တစ်ခါတလေ ကိုသာ့ဆီက သတင်းတွေ သွားပြောပြ တာမျိုးလောက်ပဲ၊ အန်ကယ့်ကလည်း ရှိန်နေလားမသိပါဘူး၊ သူ့မိန်းမနဲ့ မိတ်မဆက်ပေးဘူး"

"ပပတို့လာရင် သူကလည်း ထွက်မလာဘူးပေ့ါ"

"ထွက်လာတက်ပါတယ်၊ ပြုံးပြရုံလောက်ပဲပေ့ါ"

ဖေဖေ မိန်းမယူလိုက်ပြီဆိုတာကို ပပစာရေးလို့ သိရတာ ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်မှာ အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်း ကျွေး မိတ်ဆွေတစ်ချို့ဖိတ်ပြီး ဧည့်ခံတာမျိုး လုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည်။ လူကြီးပိုင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ရပ်ကွက်ထဲက မိတ်ဆွေတစ်ချို့ကို "ကျွန်တော် ဇနီးဒေါ်သက်ထားနွယ်" လို့မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်လို့ ဆိုသည်။

မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးရယ်လို့ ဖိတ်စာတွေ ဘာတွေမကမ်းဘဲ ရိုးရိုးအလှူအတန်း ဆွမ်းကျွေးအမှတ်နှင့် သွားစားခဲ့ကြသူတွေမှာ အဲ့လို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မှ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ကြရသည်ဆိုသည်။

သူတို့လမ်းထဲ ကားဝင်လာကာ ခြံရှေ့ရောက်သည်နှင့် သာလွန်းနေက. . .

“ပပတို့ စိုးစိုးတို့ အထဲမဝင်နဲ့တော့၊ နောက်မှတွေ့မယ်”

“ဟင်. . .ကားတော့ ဝင်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“မဝင်နဲ့တော့၊ ရောက်ရောက်ချင်း ရင်ဆိုင်ရတဲ့အနေအထားက ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဘေးမှာ လူပိုမရှိစေချင်လို့ ပပရဲ့၊ ဒီကပဲ ဆင်းမယ်၊ နောက်မှတွေ့တာပေါ့ ကျေးဇူးပဲ”

ပပက မဝင်ရတဲ့အတွက် မကျေနပ်လှသော်လည်း ခေါင်းပဲ ညိတ်ကာ. . .

“ညကျ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

*

အခန်း(၃)

သာလွန်းနေက တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း သယ်ဝင်လာသည့် အိတ်တွေ သေတ္တာတွေကို ပေါ်တီကို အောက်ပစ်ချလိုက်ကာ သံတံခါးအပြင်ဘက်မှ ဘဲလ်ကို ခပ်ကြာကြာ ဖိနှိပ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

နှစ်ကြိမ် နှိပ်အပြီးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တံခါးဝသို့ထွက်လာသည်။ ငါးပေနှစ်လက်မ ရှိလောက် အရပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြူဝင်းထွေးနှစ်နေတဲ့ ပုံစံကလေးရှိသောမိန်းမပျိုသည် အပြင်မှာ ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ သာလွန်းနေကို စေ့စေ့စပ်စပ်နှင့် အံ့အားတသင့် အကဲခတ်ကြည့်နေပါသည်။

ကျောတစ်ဝက်လောက် ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးက နားရွက်ဘေးမှ ပျော့ခေါက်၍ ရှေ့ကျလာ၍ နားရွက်နောက်သို့ လက်ချောင်းလေးနှင့် ညှပ်ကာ ပို့ရင်း. . .

"ကိုသာလွန်းနေလား"

"ဟုတ်တယ်"

သာလွန်းနေရဲ့ ဖြေသံ ပြတ်ပြတ်ကြောင့် ဖော်ရွေရကောင်းနိုး မတင်မကျပုံစံရှိတဲ့ ကောင်မလေး မျက်နှာက ပိုတည်သွားပြီး လက်ထဲကသော့နှင့် သော့ခလောက်ကို ဖွင့်ကာ သံတံခါးကို ဘေးသို့တွန်းလိုက်သည်။ ရှေ့မှာသံပန်းကွက်တွေ ခြားမနေတော့ဘဲ ရှင်းရှင်းမြင်ရတဲ့အခါ တီရှပ်ဖြူဖြူ ထဘီနက်ပြာပေါ် အဖြူလုံးလေးတွေနှင့် သနပ်ခါး ရေကျဲ ပါးကွက်ကျားထားတဲ့ မိန်းကလေး သဏ္ဍာန်က ထင်းသွားလေသည်။

ပပလို မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က တော်တော်ချောတယ်လို့ ဝန်ခံလက်ခံယူရတဲ့သူပီပီ သူမမျက်နှာလေး ကချောမော ပြောပြစ်လှပါသည်။ အသားဖြူဖြူက ပန်းသွေးပြေးတဲ့ ဖြူဖြူမဟုတ်ဘဲ အဝါနှစ်သွေးပြေးတဲ့ ဖြူဖြူ ဖြစ်ရာ သူမအသားရေဟာ ဝင်းလက်နေသည်။

"ဝင်လေ"

သာလွန်းနေက တမင်တကာပင် သူ့အိတ်တွေ သေတ္တာတွေကို ကောက်မယူဘဲ လူချည်းသာ အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ သံတံခါးကို ကိုင်ထားဆဲဖြစ်တဲ့သူမဘေးက အဖြတ် သာလွန်းနေရဲ့ ခြောက်ပေမြင့်တဲ့ အရပ်က သူမ ဦးခေါင်းထက်မှာ လွင့်၍ မိုးနေပါသည်။

သာလွန်းနေက ဝပ်ကင်းရှူးကို ဖနောင့်ပွတ်၍ ခပ်လွယ်လွယ် ချွတ်လိုက်ပြီး တုံးလုံးပက်လက်ထားလိုက် ကာဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာလိုက်ရင်း. . .

"မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ ဟိုက ငါ့အိတ်တွေ သယ်ဖို့လုပ်ဦးလေ"

သူယောင့် မျက်နှာကလေး စူပုပ်ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။ ဒီ သာလွန်းနေဟာ အတော်စီးပိုးလူပါးဝတဲ့သူ၊ စိတ်ကောင်းရှိမဲ့ပုံ တစ်စက်မှ မရဘူးဟု ဒေါသတကြီးတွေးလိုက်ရင်းက. . .

"ဂျမ်းဘုံ. . .ဂျမ်းဘုံ"

ကုန်းအော်လိုက်သံကြောင့် နောက်ဖေးဘက်မှ ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် အလုပ်သမားကောင်မလေး ပြေးထွက်ရင်း. . .

"ရှင်. . .မမသူ"

"ဟိုဟာတွေ သွားသယ်ပေးလိုက်"

သာလွန်းနေ မိန်းကလေးဘက် ကျောပေးကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်မဲ့ပြီး ပြုံးမိသည်။ သူတော့ လုံးဝသယ်မပေး နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ တမင်တကာ

နိုင့်ထက်စီးနင်းဆန်တဲ့ သာလွန်းနေရဲ့ အပြုအမူကို သူကလည်း ဂရုမစိုက်တဲ့သဘော။

သာလွန်းနေက ဧည့်ခန်းထဲ မတ်တပ်ရပ်လျက်ပဲ အိမ်ကို ဝေ့ပတ်ကာ လိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာတွေများ ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေ ရှိမလဲလို့။ တခြားဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မပြောင်းလဲသော်လည်း ဧည့်ခန်း ထောင့်က ကျွန်းစားပွဲရှည်ရှည် လှလှကလေးပေါ်မှာ ဓာတ်ပုံစတဲန်းလေးတွေ အမြောက်အမြား ရှိနေသည်။

ထူးခြားချက်မှာ ပုံအားလုံးဟာ သာလွန်းနေ ငယ်စဉ်က ပုံတွေဖြစ်နေတာပင်။ မွေးကာစ၊ တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အရွယ်တွေ။ ကျောင်းတက်ကာစ အရွယ်တွေ ကွန်ပျူတာနှင့် ပြန်လည်ဆေးလို့ ကူးလို့ရနေတဲ့ ခေတ်မို့ ဓာတ်ပုံတွေအားလုံးကို ပြန်သန့်ထားကာ ခပ်လတ်လတ် အရွယ်လေးတွေ ချဲ့ကူးထားတာတွေ့ ရသည်။

မေမေရှိတုန်းကရော ဖေဖေနဲ့သူ ပဲ ရှိစဉ်ကရော ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ပြီး မခင်းကျင်းထားဖူးခဲ့တဲ့ ဒီပုံတွေကို မိထွေးလက်ထက်ကျမှ ဒီလိုနေရာပေး ခင်းကျင်းထားတာဟာ မိထွေးရဲ့ လိမ္မာပါးနပ်မှုပဲ ဖြစ်သည်။ မိသားစုပုံ၊ ဖေဖေနဲ့တွဲရက်၊ မေမေနဲ့တွဲရက်ပုံတွေမပါ။ သာလွန်းနေ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ပုံတွေသာ ဖြစ်သည်။

သာလွန်းနေက မဲ့မဲ့လေး ပြုံးကာနေမိသည်။ တချို့ပုံအတော်များများကို သူမမြင်ဖူးပါ။ မမြင်ဖူးဆို ဖေဖေတို့မေမေတို့က ထုတ်မပြခဲ့ဖူးလို့ပေ့ါ။ သူ ဒီနေ့ရောက်လာမှာကို မသိကြသော်လည်း မကြာခင် တစ်နေ့နေ့ ရောက်လာတော့မှာကို သိထားကြတာမို့ အရေးပေါ် ပြေးကူးပြီး တမင်တကာ ဆင်ပြင် ခင်းကျင်း ထားသလားမသိ။

သူယောင်သည် သူတို့ဘက် ကျောခိုင်းကာ ရပ်နေတဲ့ သာလွန်းနေကို တစ်လှည့်၊ ပစ္စည်းတွေ မနိုင်မနင်း သယ်ယူသွင်းနေသည့် ဂျမ်းဘုံကို တစ်လှည့်

ကြည့်နေသည်။ ဂျမ်းဘုံ ကိုယ်လေး ပိန်သေးသေးနှင့် ဒီလောက်တလေးတပင် တစ်ခါမှ မခိုင်းဖူးပါ။ အခုကတော့ သာလွန်းနေ လုပ်ပုံကို အမြင်ကပ်လို့ ငါလည်း သယ်ပေးစရာမလိုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တမင် ရပ်ကြည့်နေတာ။

အိတ်နှစ်လုံးက တော်သေးသည်။ သေတ္တာက ကြည့်ရတာ ဖိုင်ဘာသား။ ဂျမ်းဘုံ သယ်လာနေပုံနှင့် ဘိုင်းခနဲ လဲကာ ကွဲနိုင်သည်။ အို. . .ပိုင်ရှင်တောင် ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရှင်ခဲ မရှိတာ ကိုယ်က ကြားထဲက ပူပန် မနေနိုင်ပါဘူး၊ ကွဲရင် ပိုတောင် ဂမ်းသာသည်။ သို့သော် ဂျမ်းဘုံကို မကြည့်ဘဲ အသည်းမယားဘဲ လည်း မနေနိုင်။ ဂျမ်းဘုံမခမျာ ကိုယ်ကို ကော့ကာ သူ့ဂမ်းဗိုက်နှင့် သေတ္တာကို ခံထားသည်။

သေတ္တာမှ ဘီးပါသော်လည်း ခုဟာက အုတ်လှေကား ပြားပြားလေးနှစ်ထစ်ကို တက်နေတာမို့ တွန်းမရ။ သေတ္တာလက်ကိုင်ကိုင်းကို သူ့လက်မောင်းပိန်နှစ်ဖက်အားနှင့် ကော့နေအောင် မ သော်လည်း သေတ္တာက ကောင်းကောင်းမကြွ။ သူ့အရပ်က ပုသေး၍ မြေမှမလွတ် ဖြစ်နေရာမှ. . .

"ဂွမ်း"

"အမယ်လေး"

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိဘဲ သေတ္တာက ရှေ့ကို ပြုတ်ကျ ဂျမ်းဘုံက သေတ္တာပေါ်အားလျားမှောက်၊ သာလွန်းနေက လှည့်ကြည့်ကာ. . .

"ဟာ. . .ငါ့သေတ္တာတော့ ကွဲတော့မှာပဲ. . .ကျွတ်. . ."

"သူမှ မနိုင်တာရှင့်"

"ဟ. . .သူမနိုင်ရင် နိုင်တဲ့လူကြီးက သယ်ပေါ့"

"အဲဒါ ရှင်လေ၊ နိုင်တဲ့လူကြီးဆိုတာ ရှင်ပဲပေါ့၊ ရှင်မှ မသယ်ဘဲ၊ ဘယ်တက်နိုင်မလဲ"

"မင်းတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ လက်မပါလို့လား"

“ကျွန်မလည်း မနိုင်ဘူး”

“သယ်ကြည့်သေးလို့လား”

“သယ်ကြည့်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်မတစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် လေးလေးပင်ပင် ဘယ်တုန်းကမှ မဖူးသယ်ဖူး တာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းက ဘယ်လိုလဲ၊ အိမ်ကိုလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေပွန်ပါလား”

“ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရအောင် ရှင်က ဧည့်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်လာတာပဲ၊ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဆွဲပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်သွားရုံပဲ၊ အခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၊ ယောက်ကျားလေး တစ်ယောက် ရှိနေတာ၊ ဒီလောက်လေးတဲ့ သေတ္တာတွေ အိတ်တွေ ဘယ်သူသယ်သင့် တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမေးမေး အဖြေတစ်ခုပဲထွက်မှာ၊ ရှင်ဒါလေးတောင် မသိဘူးလား”

သာလွန်းနေမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားရင်းက. . .

“ဟ. . .ငါက ခရီးဝေးက ပြန်လာရတဲ့သူကွ”

“လေယာဉ်နဲ့ပါ၊ ခြေလျင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ထားပါတော့၊ ရှင်က ဂျမ်းဘုံကို သယ်ခိုင်းရမှာဆိုတော့ သေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး နည်းနည်းချင်းထုတ်ပြီး တစ်ခေါက်ချင်း အလီလီ အလာလာ သယ်ခိုင်းပေတော့”

သာလွန်းနေသည် ပမာမခန့်နိုင်တဲ့ ထိုမိန်းကလေးကို ကျွဲမြီးတွေ တိုလာကာ တရှူးရှူး တရှဲရှဲနှင့်. . .

“ရတယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဘာသာသယ်မယ်၊ ဒီမှာ မင်းစကားပြောတာ နည်းနည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ယဉ်ယဉ် ကျေးကျေးပြောစမ်း၊ အခု ဒီအိမ်ရဲ့ အိမ်ရှင် အိမ်ပြန်လာနေတာ နားလည်လား”

“ရှင့်ဆီကကော ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး စကားတစ်လုံး လောက်များ ကြားရသေးလို့လား”

“တော်. . .တော်. . .မင်းနဲ့ စကားပြောရတာ သိပ်လက်ဝင်တယ်၊ ဘယ်မှာလဲ မင်းအဒေါ်၊ ငါ့မိတ္ထွေး ခေါ်လိုက်ပါ”

“အန်တီ မရှိဘူး”

“ဘယ်သွားလဲ”

“ဆိုင်ကို သွားရတယ်”

“ဘာဆိုင်လဲ”

သာလွန်းနေက တကယ်မသိ။

“ရွှေဆိုင်ရှင့်. . .ရွှေဆိုင်”

“ဩ. . .ဘယ်မှာလဲ”

“ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ၊ ခုပဲ လေးနာရီခွဲတော့မယ်ဆိုတော့ နောက်တစ်နာရီခွဲလောက်ဆိုရင် အန်တီထား ပြန်ရောက်လာမယ်၊ ရှင်က ချက်ချင်းပဲ တွေ့ချင်သပဆိုရင်တော့ အခုပဲ သူ့ဆိုင်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်ခေါ်လို့ရတယ်”

“ချက်ချင်း တွေ့စရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး တစ်ခုသိချင်တာ ရှိတယ်”

“သူမက “ဘာလဲ” ဆိုတဲ့အကြည့်နှင့် သာလွန်းနေကို တည်တည်ကလေးပဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်”

“မင်းက သူသူ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နာမည်ရင်းက သူသူပဲလား”

သူမက သာလွန်းနေကို မသိမသာ မျက်စောင်းကလေး လှမ်းချိတ်လိုက်တဲ့ အမူအရာနှင့်. . .

"နာမည်ရင်းက သူယောင်မယ်"

"ခင်ဗျာ. . .အဟွတ်. . .အဟွတ်"

သာလွန်းနေက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားလွန်းလို့ တံတွေးတောင် သီးသွားရတဲ့ အမူအရာနှင့် တမင်ဆိုးသော လုပ်ချောင်းနှစ်ချက် ဆင့်ဆိုးလိုက်ပါသည်။ သူယောင်မယ်ရဲ့ မျက်နှာ ကလေး နီမြန်းမြန်းကလေးနှင့် ခုမှ ပေါ်လွင်သိသာတဲ့ မျက်စောင်းပင့်ထိုးလိုက်ကာ. . .

"ရှင် သူများနာမည်ကို ပြက်ရယ်ပြုသလို လုပ်စရာမလိုပါဘူး"

"ပြက်ရယ်မပြုရပါလား၊ ဖွီး. . .နာမည်က အတော်ကို အဆန်းတကျယ် မှည့်ထားလို့ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားတပါ"

"ရှင့်နာမည်တောင် သာလွန်းနေလို့ မှည့်ထားသေးတာပဲ"

"သာလွန်းနေဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"သူတစ်ပါးထက် သာလွန်းနေတဲ့ အဓိပ္ပါယ်လေ၊ ဘယ်လောက် စီးစီးပိုးပိုးရှိလဲ"

"ဒါဆိုရင်တော့အမိ မှားသွားပြီ သူတစ်ပါးထက်ပိုသာလွန်းနေတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ဘူး၊ ထူးထူးခြားခြား သာနေတဲ့ နေမင်းဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်မျိုးပါ"

"ကဲပါ. . .ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရှင်သိချင်တယ်ဆိုတာ ဒီနာမည်ကိစ္စတွေလား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကဒီအိမ်ပေါ်မှာ ဘယ်လိုသဘောမျိုးနဲ့နေထိုင်အခြေချတယ် ဆိုတာ သိချင်တာ"

“ကျွန်မ နေထိုင်နေတာ မှန်ပါတယ်၊ အခြေချနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာ နေနေတာကလည်း ကိုယ့်အဒေါ် အိမ်မှာ ကိုယ့်အဒေါ်အဖော်ရအောင် လိုက်နေပေးတဲ့ သဘောပဲ”

“ကိုယ့်အဒေါ်အိမ်. . .ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဪ. . .ဪ”

သာလွန်းနေရဲ့ ရိုရိုသဲ့သဲ့ အမူအရာကြောင့် သူယောင်မယ်က အမြင်ကတ်လှစွာ. . .

“ရှင်က ရှင့်အဖေအိမ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ ဒေါ်သက်ထားနွယ်ဟာ ရှင့်အဖေရဲ့ မိန်းမဆိုတာ ရှင် သဘောပေါက်လိုက်ဦးလေ”

“ဒီတော့ ဒီအိမ်က မင်းအဒေါ် ဒေါ်သက်ထားနွယ်ရဲ့ အိမ်ဖြစ်သွားတယ်ပေ့ါ၊ ဪ. . .ဪ. . .ဟုတ်ပါပြီ ဒါတွေက မင်းနဲ့ ပြောရမဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်မှ ဒေါ်သက်ထားနွယ်နဲ့ ပြောရမဲ့ကိစ္စတွေပါ၊ မင်းကမင်းမိဘတွေနဲ့ လိုက်မနေဘဲ အဒေါ်အိမ်လိုက်နေတာကကော ဘာသဘောလဲ”

“ကျွန်မမှာ မိဘမရှိတော့ဘူး”

“ဟင်. . .”

သာလွန်းနေက ဒီစကားတစ်ခွန်းကြောင့်တော့ဖြင့် ကောင်မလေးကို ဂရုဏာပဲ သက်ရမလိုလို ဖြစ်သွားမိပါသည်။ သူမ မျက်နှာထားကတော့ ဂရုဏာသက်ဖို့ မလိုတော့တာအမှန်ပင်။

“ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘတွေ မရှိတော့တာ၊ ကျွန်မသုံးနှစ်သမီးကတည်းက ဖေဖေ သင်္ဘော မှောက်တဲ့အထဲ ပါသွားတယ်၊

အလောင်းတောင် ပြန်ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ မေမေက အဲ့ဒီစိတ်နဲ့ ပုံလဲသွားတာ မကြာခင် ဆုံးတာပဲ၊ ကျွန်မကို သုံးနှစ်သမီးကတည်းက မေမေ့အကိုရင်း ဘဘဦးအောင်မင်းတို့ လင်မယားက ကောက်ယူမွေးစားထားတာ၊ ဘဘနဲ့အန်တီမှာ ကလေးမရှိတော့ ကျွန်မပဲ သားသမီးပေ့ါ၊ အန်တီထားကလည်း ကျွန်မကို သမီးလို သဘောထားတယ်. . .”

အခုဒီအိမ်ပေါ် အန်တီထားပြောင်းမလာခင်ကတည်းက ကျွန်မက ရန်ကုန်မှာကျောင်းလာတက်တော့ အန်တီထား အိမ်မှာပဲနေတာပဲ၊ ဒီကြားထဲတော့ မော်လမြိုင်ပြန်သေးတယ်၊ အခု ကျွန်မလည်း မာစတာ ဆက်တက် နေတော့ အရင်လိုပဲ အန်တီထားနဲ့ ရန်ကုန်မှာ လာပြန်နေတဲ့ သဘောပဲ။

“ဩော်. . .သဘောကတော့ မင်းက အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရမဲ့ သူပဲပေ့ါ”

သူယောင်က ဘာမှမဖြေ။ သာလွန်းနေကို ခပ်တည်တည်ပဲ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ဂျဲလ်လိမ်းထားတဲ့ ဆံပင် ခပ်တိုတို ထောင်ထောင်ကလေးတွေဟာ နဖူးရှေ့မှာ တစ်ချောင်းစ နှစ်ချောင်းစ ငိုက်ကျနေပြီး ခေါင်းလှုပ် လိုက်တိုင်း ဆံပင်တိုအချောင်းလိုက်တွေက တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေတဲ့ သူ့ဟန်ပန်က ကြည့်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့ ခပ်ချဥ်ချဥ်နှင့်ပင် အမှတ်ပေးရပါသည်။

မျက်လုံးမျက်ခုံးက မည်းနက်နေကာ နှာတံက ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ပုံကျလှသည်။ နှုတ်ခမ်းက အပြောကောင်းမဲ့ နှုတ်ခမ်း၊ သူ့မျက်နှာက သဘောကောင်းချင်လည်း နှစ်ယောက်မရှိ၊ ပမာမခန့်ချင်လည်း နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ လိုက်ဖက်ရုံ သွယ်လျ ကျစ်လျစ်တဲ့ ကိုယ်ဟန်။

သူ့ဓာတ်ပုံကို ဒီအိမ်မှာ တွေ့ထားဖူးပြီးသား သူယောင်က သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းပဲ တော်တော် ကြည့်ကောင်းတာကိုသာ မြင်နိုင်ခဲ့ပြီး မောက်မာရင့်သီးတက်မှာကိုတော့ ကြိုမခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့။ အန်တီထား

မျက်နှာထောက်ရလို့သာ။ နို့မို့ ဒီလူကို စကားတောင် အဖက်လုပ် ပြောမနေချင်တော့။

ဟိုးတစ်နေ့က ဖုန်းပြောလိုက်ရပြီးကတည်းက သူယောင်ဆွေ့ဆွေ့ ခုန်ဒေါသပူန်ထကာ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေတာ။ သင်းတော့ တွေ့ရင် အသိပဲလို့ ကြုံးဝါးထားတော့ အန်တီထားက တောင်းပန်ရှာသည်။ အန်တီ ထားရဲ့ စကားလုံးတွေ သူယောင်ရင်ထဲ ဦးနှောက်ထဲ စွဲစွဲနစ်နစ် ရှိနေတာမို့သာ အန်တီထားဆန္ဒကို ငဲ့ညှာ လိုက်လျောသောအားဖြင့် သူ့ကို မတက်မသာ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရမှာ။

သူယောင့် သဘောအတိုင်းကတော့ ဖုန်းပြောပြီးကတည်းက ဒီလူကို အမြင်ကပ်ကာ မခင်မင်ချင်၊ မပတ်သက်ချင် မရင်းနှီးချင်။ ဒီမှာ မနေတော့ဘဲ အဆောင်တစ်ခုခုမှာသာ သွားနေလိုက်ချင်တော့တာ။ အန်တီ ထား တားလွန်းလို့။ အန်တီထားကို သနားလို့ မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်တဲ့သူကို ဆိုင်နေရမှာ။

“ဟုတ်ပြီလေ၊ မင်းရပ်တည်နေမှုကို ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ ကဲ. . .ငါ့ အခန်းထဲ သွားနားတော့မယ်၊ အရင်ကတည်းက ငါ တစ်သက်လုံး နေခဲ့တဲ့ အခန်းပဲ ငါနေမှာနော်၊ ဘယ်သူ ယူထားသေးလဲ”

တကယ်က သာလွန်းနေ အခန်းလို့ သိရတဲ့ အခန်းကို သူယောင် နေနေခဲ့တာပါ၊ အပေါ်ထပ်မှာလည်း အန်ကယ်ဦးနေစိုး အခန်းရယ်၊ သာလွန်းနေ အခန်းရယ် ဘုရားခန်းရယ် ဒါလောက်ပဲရှိတာပဲ။ ဒီတော့ သူယောင်က သာလွန်းနေ အခန်းမှာနေလိုက်သည်။ သူ့အခန်းက ကျယ်လည်းကျယ် အလင်းရောင်လည်းရ၊ လေကောင်းလေသန့်လည်းရ၊ ဂရန်တာလေးလည်းပါ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာလည်း တွဲရက်လေ။

အောက်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းလုပ်လို့ရတဲ့ အခန်းနှစ်ခန်း ရှိပေမဲ့ တိုလီမိုလီတွေ ထည့်ထားကာ အခန်းတွေက သိပ်မကျယ်တဲ့အပြင် အိမ်သာ

ရေချိုးခန်း တွဲရက် မရှိတာမို့ အန်ကယ်ဦးနေစိုးက သူယောင်ကို ထိုအခန်းတွေ ရှင်းပြီး မနေစေခဲ့။ သာလွန်းနေနှင့် ဖုန်းပြောပြီးတဲ့နောက် သူပြန်လာမှာကို သိရတဲ့အခါ ကြိုကြို တင်တင်ပင် သူယောင်က အခန်းပြောင်းရွှေ့နေလိုက်ပါသည်။ အောက်ထပ် အခန်းတစ်ခန်းကို ရှင်း၊ ဆေးပါပြန် သုတ်ကာ တက်နိုင်သလောက် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ပြီး သူယောင် ရွှေ့နေပါသည်။ ရေချိုးခန်းက သီးခြားမှာမို့ ခုလို သူပြန်လာတဲ့အခါ ရေချိုးခန်း အဝင်အထွက်တွေမှာ အဝတ်အစား အပြည့်အစုံနှင့်သာ သွားလာရတော့မှာ။ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်။ မလွတ်လပ်တော့မဲ့ သဘောပင်။ သူ့ဟာသူ ကိုရီးယားမှာပဲ နေသွားလိုက် ရင်အေးရော။

အင်းလေ. . .တကယ်တော့ ဒီအတွေးက သူ့ယောင်အတွက် ကွက်ကွက်လေး ကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ် ကောင်းအတွေးတွေးတာပါ။

သူဟာသူ သူ့အိမ်သူ အချိန်တန် ပြန်လာမှာပေါ့။ သူယောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် စိတ်မရှည်သလို ချကာ. . .

“ရှင့်အခန်း အဆင်သင့် ခင်းကျင်းပေးထားတယ်၊ ကျွန်မ ခင်းကျင်းပေးထားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်မကြိုက်တာ လိုတာရှိရင် ကျွန်မကို လာမပြောနဲ့၊ အန်တီထားကိုပဲ ပြော”

သာလွန်းနေက ပခုံးကို တစ်ချက် တွန့်လိုက်ကာ သူ့အိတ်တွေ သေတ္တာတွေ တစ်ကြိမ်တည်း အကုန်ပါအောင် ဆွဲလျက် အပေါ်ထပ်က သူ့အိပ်ခန်း ရှိရာဆီ တက်လာခဲ့ပါသည်။ သန့်ပြန့် သပ်ရပ်စွာ ပြုပြင် ထားသောသူ့အိပ်ခန်းကို ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နံရံပေါ်က အဲကွန်းခလုတ်ကို သာလွန်းနေက ဦးစွာ လှမ်းဖွင့်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီ နောက် အိတ်တွေချ၊ အဝတ်လဲလှယ်ကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး ရေတဂကြီး အရင်ချိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တီရှပ်အဖြူတစ်ထည်၊ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို ပွပွ တစ်ထည်ကို လဲဝတ် လိုက်ကာ သန့်နေတဲ့ အိပ်ရာထက်

ပစ်လှဲချလိုက်ပြီး ခေါင်းထဲက အားလုံးထုတ်ကာ အားရပါးရ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

*